

ciale behov er, for så fremtræder det med al tydelighed, at kommunerne er fastlåst i en alt for stram kommuneaftale, der binder dem i et helt bestemt besparelsmønster.

Skulle man tro årenes lange række af stramninger, besparelser og nedskæringer, har vi levet i et slaraffenland med overskud af social service, omsorg for børnene, de ældre og de syge, sundhedsforebyggelse og alle den slags ting. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil skrive under på sådan en beskrivelse. Tværtimod er der et åbenlyst behov for at tilføre social- og sundhedsområdet flere ressourcer og især flere ansatte.

Det frie sygehusvalg, som statsministeren lagde så megen vægt på i sin tale – ja, faktisk var det det eneste konkrete bud på løsning af de meget alvorlige sundhedsmæssige problemer, som statsministeren selv påpegede – giver ikke i sig selv én yderligere behandling af en sygdomsramt. Det er fint nok, men det er også mest til glæde for de to tredjedele af befolkningen, der har overskud og overblik til at benytte sig af det. Sygdomsbilledet vender den tunge ende nedad, sagde statsministeren, og det vil det blive ved med.

Det, der sker, er det modsatte af det ønskede, for stramninger, besparelser og nedskæringer opnås ved at forsøge at trænge mere arbejde ud af færre ansatte. En kortsigtet økonomisk gevinst giver langsigtede økonomiske, sociale og sundhedsmæssige problemer, og det siger sig selv, at det fører til dårligere service, men også til hurtigere nedslidning af de offentligt ansatte. Specielt social- og sundhedssektoren tegner sig for et meget væsentligt bidrag til udstødningen fra arbejdsmarkedet. Det er en absurd, ond cirkel.

Samtidig var en af de mest grundlæggende faktorer for forebyggende sundhed, nemlig sunde fødevarer, kun en biting i statsministerens åbningstale. Den nye fødevarerlov sikrer ikke en effektiv og uafhængig kontrol, og i produktionsledet er en satsning på frivillige aftaler med landbruget helt uforsvarlig. F.eks. vil en effektiv bekæmpelse af salmonella forudsætte et lovfastsat forbud mod vækstfremmere, så man også kan iværksætte sanktioner med overtrædelser, og kun en fortsat økologisk omstilling kan sikre bedre og sundere fødevarer. Men intet i regeringens åbningstale peger i retning af en indsats på dette område.

Måske tror statsministeren, at økologiske fødevarer er en døgnflue, der har optaget folk,

men ikke gør det mere. Men det er tankevækkende, at i de sidste 5 år er salget af f.eks. økologiske æg steget ekceptionelt, men stadig er det kun 10 pct. af æggene, der er økologiske, bl.a. andet på grund af prisen og manglende økologisk produktion. Forbrugerne vil gerne, men det kræver en mere systematisk omstilling til økologisk produktion – også i videreforsøringsledet i fødevarerindustrien – før vi når videre. Her kan hverken regeringen eller andre lægge ansvaret over på forbrugerne, og det samme gælder afskaffelsen af gensplejsede afgrøder og fødevarer. Alligevel må vi sikre forbrugerne mulighed for at vælge det gensplejsede fra gennem mærkning, hvor alle produktionsled kan garantere gensplejningsfrihed.

Den mest omfattende og også mest omdiskuterede del af regeringens redegørelse er selvfølgelig arbejdsmarkedsudspillet. Regeringsforslaget til en såkaldt arbejdsmarkedsreform udspringer enten af trepartsforhandlingerne, af Embedsmandsudvalget 2005 eller af OECD eller EU-Kommissionens anbefalinger. Men i hvilken have tidslerne har groet, er egentlig ikke så afgørende. Det afgørende er, at en regering, der kalder sig social, i den grad lader de dårligst stillede bære byrderne, og at LO i den grad giver køb på at forsvare interesserne for sine mest udsatte medlemmer. På få år er dagpengeperioden skåret ned fra 7 til 4 år, og vi kan ifølge pressen lige så godt vænne os til, at den aldrig bliver sat op igen, uanset om arbejdsløsheden stiger.

Påfaldende er det, at trepartsforhandlingerne bygger på sangen om det evige opsving, og påfaldende er det også, at finansminister Mogens Lykketoft deklamerer, at vi nærmer os den fulde beskæftigelse. Samtidig kan vi læse i Børsen, at fremtiden tegner sig meget sort for virksomhederne i Danmark. Massefyringer er i vente i en række selskaber på grund af den globale finanskrise, og den danske nedtur ser ud til at blive langvarig, hedder det ifølge en række erhvervsledere.

Regeringen skylder os et svar på, hvorfor man lukker øjnene for virkeligheden. Regeringen skylder os også et svar på, hvorfor man mener, at det netop nu er tidspunktet til at forringe fagbevægelsens forsikringssystem og anfægte det solidariske princip om, at ingen, som er arbejdsløs uden egen skyld, må miste retten til dagpenge.

Vi efterlyser et relevant svar på, hvorfor man fjerner et sikkerhedsnet for de 50-54-årige og